

Igyvendintai svajonei – jau 20 metų

Lina Pakamorienė (Skaburskaitė)

Pirmoji leidinio „Šalpusnis“ vyriausioji redaktorė 1997–2000 m.

Esu viena tų žmonių, žinančių, kiek tik save pamenu, kad užaugusi norėsiu būti medikė. Vaikystėje gydžiau žaizdas katinams, svajoju tapti gydytoja, tačiau susiklostė taip, kad tapau akušere ir jau pusę savo gyvenimo priimu gimdymus. Pirmieji mano priimti naujagimiai dabar – jau suaugę žmonės. Visada greta medicinos širdžiai buvo artima kūryba, dar vidurinėje mokykloje kūrėu eilėraščius, rašiau straipsnius, todėl, jau pradėjusi dirbti akušere, įstojau į Vilniaus universitetą. Šešerius metus studijavau žurnalistiką, o baigiamojo diplominio darbo tema buvo susijusi su medicina. Tuomet, sėdėdama Martyno Mažvydo bibliotekoje ir rinkdama medžiagą diplominiam darbui, pamąščiau, kodėl Lietuvoje neturime savo profesinio leidinio akušeriams, medicinos seserims? 1995 metais, kai pirmąkart apsilankiau užsienyje, kaip akušerė tobulinausi Švedijoje, turėjau progos pamatyti jų leidinius. Grįžusi viziją jau turėjau, ėmiau ieškoti techninių galimybių ir kas galėtų finansiškai pagelbėti. Priglaudė Slaugos darbuotojų tobulinimosi ir specializacijos centro (dabar – Sveikatos priežiūros ir farmacijos specialistų kompetencijų centras) generalinis direktorius Juozas Ruolia ir mokymo ir programų direktorė Loreta Gudelienė-Gudelevičienė. Taigi 1997 metų sausį dienos šviesą išvydo SDTS centro leidinys kukliu pavadinimu „Šalpusnis“, skirtas medicinos seserims, akušeriams, medicinos felčeriems. Tuo metu Lietuvoje dirbo daugiau kaip 30 tūkstančių slaugos specialistų, tai buvo pirmasis jiems skirtas specializuotas leidinys, kuklus, nespaltotas, vos 8 puslapių laikraštukas.

Tuomet dar tik gyvenome didelių reformų nuojautomis, dalijomės puslapiuose pirmųjų kelionių į užsienio šalis įspūdziais, užsienio ekspertų į Lietuvą atvežtomis žiniomis. Dar nebuvo slaugos srityje atliekamų mokslinių tyrimų, slaugos studijos mūsų šalyje universitetiniu lygmeniu dar tik buvo prasidėjusios, todėl labai sudėtinga būdavo surinkti vertingos medžiagos tiems „Šalpusnio“ 8 puslapiams. Įdomu, kad prieš 20 metų šiame žurnale straipsnius publikavo tuometinės me-

dicinos seserys, o šandien jas žinome kaip prof. dr. Vilma Žydžiūnaitę, doc. Aliną Petrauskienę.

Man buvo labai įdomu dirbti su patyrusiomis žurnalistėmis Rima Razmislevičiūte, Gražina Paukštie, šviesios atminties poete Alma Karosaite. Jų pastangomis laikraščio puslapiai alsavo originalumu, įgijo išskirtinių atspalvių. Nepamirštami kelionių įspūdžiai su „Šalpusnio“ kūrybine komanda po sveikatos priežiūros įstaigas į atokiausius Lietuvos kampelius pasižvalgyti ir kitiems parodyti, kokia medikų kasdienybė. Norėjosi atskleisti medikų praktikos ypatumus, jų portretus, patirtį ambulatorijose, rajonų ligoninėse, ne tik didžiųjų miestų įstaigose. Labiausiai man įsiminė reportažas, kurį teko daryti Lukiškių tardymo izoliatoriaus ligoninėje, – pamačiau, koks pavojingas gali būti slaugytojų darbas.

Medikai, kurie skaitė „Šalpusnį“, turėjo galimybę sužinoti pačias karščiausias naujienas apie artėjančias slaugos, akušerijos permainas, skirtą dėmesį slaugai Lietuvos Respublikos Seime, naujienas iš Sveikatos apsaugos ministerijos (žinia apie patvirtintą pirmąją medicinos normą akušeriams, susipažinti su Slaugos praktikos įstatymo pirmuoju projektu, būsimąja specialistų licencijavimo tvarka), SDTS centro mokymo programas.

Trečiuosius gyvavimo metus „Šalpusnis“ pasitiko spalvotas. Kiekvieną mėnesį sugalvoti naują, įdomų viršelį, prisipažinsiu, man kaip vyriausiajai redaktorei būdavo iššūkis, nes pati juos fotografuodavau. Netikėta fotomenininkės patirtis ir džiugino, o kartais ir nuvildavo, tačiau į kiekvieną numerį nuo pirmo iki paskutinio puslapio buvo įdėta dalelė širdies... Pripažinsiu, kad mano vizija apie šį kūrinių liko įgyvendinta tik iš dalies, kai kuriuos dalykus įsivaizdavau visiškai kitaip. Labai malonu, kad po 20 metų leidinys, nors ir kitu pavadinimu, tebėra gyvas.

